

‘Je gaat er met z’n allen doorheen’

Swaan (links) en Luna

Ziek – Dinsdag is het Wereldkankerdag. Op die dag wordt aandacht gevraagd voor de ziekte. Het thema is ‘kanker heb je samen’. De tweeling Swaan en Luna (14) weet daar alles van. Hun moeder had kanker. ‘Zij was degene die het had, maar je gaat er met z’n allen doorheen’, vertelt Luna. Door Govrien Oldenburger

Swaan kan zich 5 november 2008 nog goed herinneren. Haar zusje Luna voelde zich niet lekker. Ze belde naar huis, of ze opgehaald kon worden. ‘Mijn vader zei dat ik ook moest meekomen’, vertelt ze. Toen ze hem met traanogen met de juf zag praten, begreep ze dat er iets mis was. Hun moeder had borstkanker. Daarna raakte hun leven in een mallempelen. ‘Ze moest vaak naar het ziekenhuis voor controles, scans en chemotherapie’, vertelt Swaan. ‘Het maakte haar ziek en moe.’ In het weekend logeerden de zusjes soms bij familie of vrienden. Het was een nare tijd voor het hele gezin. ‘Mijn

moeder was degene die het had’, zegt Luna. ‘Maar we gingen er met z’n allen doorheen.’ Veel met elkaar praten bleek de beste manier om ermee om te gaan. Gelukkig deden ze dat. ‘Je moet niets opkroppen’, zegt Luna. ‘Soms kreeg ik een dip en dan trok ik me terug omdat ik mijn moeder niet verdrietig wilde maken. Maar zij zei juist altijd dat we met elkaar moesten praten. Zo kun je elkaar troosten.’ Swaan hield een elektronisch dagboek bij. Daarin schreef ze precies wat er die dag met haar moeder gebeurde. Als ze een MRI-scan kreeg bijvoorbeeld, of een chemokuur.

Boek

Toen hun moeder de laatste behandeling had gehad, wilde ze een boek schrijven over kanker. Swaan en Luna hielpen haar daarbij. ‘Ze vond dat er zo’n boek had moeten zijn voor ons’, vertelt Luna. ‘Ik had dat ook wel fijn gevonden.’ Het werd *Gewoon Pech als je moeder borstkanker heeft*. ‘Het is voor allerlei verschillende kinderen’, zegt Luna. ‘Er staat informatie in en moeilijke woorden worden uitgelegd. Je kunt er ook in schrijven of tekenen.’ Hun moeder schreef de hoofdstukken. Swaan las ze door om te kijken of het te begrijpen was voor kinderen. En Luna maakte er tekeningen bij. ‘Het was best moeilijk soms’, zegt Luna. ‘Maar ik vind het wel bijzonder dat we dit met z’n allen hebben gedaan. Daarna voelde het pas echt afgesloten.’ Gelukkig gaat het nu goed met hun moeder, maar ze moet nog vaak op controle komen. ‘En dat is nog steeds spannend’, zegt Swaan. ‘Het kan altijd terugkomen.’